

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΕΙΝΕ ἡ καλλιτέρα μου φίλη ἡ Σοφία.

Καὶ τὴν ἀγαπῶ πολὺ ὅχι μόνον διὰ τὴν ζωηρὰν καὶ χαρίεσσαν εὐφυΐαν της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν της καρδίαν, ἣ ὅποια ἀστράπτει ὅλη μέσα εἰς τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν μικρὰν ἱστορίαν καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὴν ἀγαπήσητε καὶ σεῖς ἐπίσης.

Ἡμεθα ἀδιάσπαστοι. Ἡ χαριτωμένη συντροφιά της, μὲ τὰ ἀφελῆ καὶ εἰλικρινῆ της λογάκια, μοῦ εἶχε γίνει ἀπαραίτητος. Ἐλεγε καὶ αὐτὴ πῶς με ἠγάπα. Καὶ τὸ ἐπίστευα.

Ἀλλὰ πρὸ δύο μηνῶν εἶχεν ἐπέλθει κάποια μεταβολὴ ἀλλόκοτος εἰς τὴν φίλην μου. Δὲν ἤρχετο τακτικὰ τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ τὸ παιδρόν της πρόσωπον, οὔτε τὴν εὐρισκα οἶκαδε ὁσάκις μετέβαινα νὰ τὴν ἰδῶ ἐγώ. Καὶ ὅταν ἤρχετο, ἐφαίνετο ὅσ᾽ ἀφηρημένη καὶ ἐβιάζετο νὰ φύγῃ. Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ἀπήντα δι' ἀκαταλήπτων ὑπεκφυγῶν.

Εἶχα νὰ τὴν ἰδῶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας. Ἐπῆγα νὰ μάθω τί γίνεται. Ἦτο κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ὅταν εἰσῆλθον, ἔκλειε βιαστικὰ καὶ πῶς τεταραγμένη σύρτην τινά.

— Καλέ, δὲν μοῦ λές, τί ἔγινες ; τί τρόπος εἶνε αὐτός ; νὰ μ' ἀφίνης μόνην τότες ἡμέρας ! Νὰ σοῦ μηνῶ νὰ ἔλθης, καὶ σὺ τίποτε ! Τί λοιπόν ; Ἡ φίλια μου σοῦ εἶνε περιττὴ πλέον καὶ τὴν ἀντικατέστησες μὲ κάμμίαν ἄλλην καλλιτέραν μου ;

Ἐταράχθη. Ἐγινε καταπόρφυρος καὶ ἔκαμε κάτι νὰ εἶπῃ ἄλλ' ἐγὼ ἐξηκολούθησα :

— Ἐλα τώρα, δὲν ἔχεις δικαιολογίας : ποῦ πηγαίνεις λοιπόν κάθε ἀπόγευμα τὴν ὥραν ποῦ ἤρχεσο εἰς ἐμέ ; Περνῶ καὶ ἐρωτῶ τὴν ὑπρέτριαν καὶ μοῦ λέγει πῶς ἐξῆλθες, ἀποροῦσα μάλιστα, διότι ἐνόμιζε πῶς ἤρχεσο εἰς ἐμέ.

— Οὐ, καυμένη καὶ σύ! Τί κατακλυσμὸς παραπόνων εἶνε αὐτός! Ἐπειτα, δὲν ἠμπορῶ τάχα νὰ ὑπάγω καὶ καμμίαν φορὰν εἰς τὰ ἐμπορικά, εἰς τῆς θείας μου, εἰς κάμμίαν ἄλλην ἐπίσκεψιν μὲ τὴ μαμά; Τί; ὄλο ἐσὺ θὰ μ' ἔχῃς; Μὲ θέλουν καὶ ἄλλοι.

Ἄπεπειράθη νὰ ἀστείθῃ, νὰ τρέψῃ ἄλλοῦ τὴν οὐιλίαν· ἀλλ' εἰς μάτην. Ἡ φωνὴ τῆς, οἱ τρόποι τῆς εἶχόν τι τὸ βεβιασμένον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε νὰ ἐκπλαγῶ διότι τὴν ἤξευρα πάντοτε γλυκεῖαν καὶ εἰλικρινῆ πρὸς ὅλους, καὶ εἰς ἐμὲ πρὸ πάντων. ὦ! ἀναμφιβόλως κάτι συμβαίνει, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ ἐξιγνιάσω. Βεβίως ὅμως δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ὅπως ἄλλοτε. Καὶ μὲ τὰς σκέψεις αὐτάς, αἴφνης τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ὑπεράνω τῆς κλίνης τῆς τοίχου, ὅπου ἐκπληκτος δὲν εἶδον ἀνηρτημένον τὸν ὠραῖον Σταυρόν, ποῦ τῆς εἶχα φιλοτεχνήσει μὲ τόσῃ προσοχῇ καὶ ἐπιμέλειαν καὶ τὸν εἶχα μάλιστα τοποθετήσει ἐκεῖ μόνη μου τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς.

— Μὰ τί ἔγινε, καλέ, ὁ Σταυρὸς σου;

Μὲ ἤτένιζε μὲ προφανῆ ἀμηχανίαν, ζωηρὸν δὲ ἐρύθημα ἔβαψε τὰς παρειάς τῆς.

— Ὁ Σταυρὸς μου; . . . τὸν ἔχασα . . . μπᾶ! ὄχι . . . τὸν ἐχάρισσα εἰς μίαν φίλην . . .

Αἰσθημα λύπης καὶ πείσματος μὲ εἶχε καταλάβει.

— Μὴ σοῦ κακοφανῇ καυμένη· χωρὶς νὰ τὸ θέλω . . .

Ἴδου καὶ νέα ἀποδείξεις τῆς πρὸς με ἀδιαφορίας τῆς, ἐσκέφθην. Μοῦ ἤλθον δάκρυα. Ἐσπευσα νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω καὶ ἀπῆλθον. Δὲν εἶπε λέξιν διὰ νὰ μὲ κρατήσῃ περισσότερο πλῆσιον τῆς· τούναντιον μάλιστα μοῦ ἐφάνη σὰν νὰ ἀνεκουφίζετο ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεώς μου.

Μετὰ κόπου διέσχισα τὸ μέχρι τῆς οἰκίας μου μικρὸν διάστημα. Ἠσθάνομην τοὺς πόδας μου τρέμοντας καὶ τὸ αἷμα ἀναβαῖνον εἰς τὴν κεφαλῇ μου.

Δὲν μοῦ ἔμενε τώρα ἀμφιβολία περὶ τῆς μεταβολῆς τῶν αἰσθημάτων τῆς Σοφίας. Δὲν τὴν ἀνεγνώριζον πλέον. Ποίαν ἄλλην ἔνδειξιν ἤθελον, ἀφοῦ ἡ ἰδία μοῦ ὡμολόγησεν ὅτι ἐχάρισεν εἰς ἄλλην τὸ μικρὸν μου ἐκεῖνο δῶρον. εἰς μίαν ἄκραν τοῦ ὁποῖου εἶχα κεντήσει μὲ μικρὰ γραμματάκια τὰς λέξεις «Ἐνθυμοῦ με», ὡς νὰ τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες διὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν θέλει οὔτε καὶ νὰ μ' ἐνθυμῆται . . . ;

Ἐν τούτοις μίξ ἐνδόμυχος φωνὴ μοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶχα ἄδικον νὰ τὴν κρίνω οὕτως. Εἶναι ἀληθές ὅτι εἰς τοὺς λόγους τῆς, εἰς τοὺς

τρόπους της, εἰς τὴν ὄλην διαγωγὴν της διέβλεπον μεταβολὴν παράξενον· μοῦ ἐφαίνετο ὅμως ὅτι ἡ καρδία της διεμαρτύρετο διὰ τοῦτο· τὸ ἀνεγίνωσκον εἰς τοὺς ἀγνωστάτους ὀφθαλμούς της, οἱ ὁποῖοι ἐξέφραζον τὴν αὐτὴν πάντοτε πρὸς ἐμὲ ἄδολον καὶ τρυφερὰν ἀγάπην.

Εἶχα νὰ τὴν ἰδῶ ἀρκετὰς ἡμέρας, ὅποταν ἐν ἀπόγευμα ἤκουσα βήματα εἰς τὴν κλίμακα.

— Νὰ ἦνε ἀρά γε ἡ Σοφία ; διελογίσθην.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸ σκεφθῶ, ὅτε ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μου.

— Δόξα τῷ Θεῷ ! ἤλθες τέλος πάντων ! ἐκραύγασα.

Ἄλλὰ διεκόπην ἐκπληκτος. Ἦτο αὐτὴ ἡ Σοφία ; Ἐφαίνετο ὠχρὰ καὶ καταβεβλημένη· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἐρυθροὶ ὡς νὰ εἶχον κλαῦσει πολύ.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, Σοφία μου ; τί συμβαίνει ; μὲ κάμνεις νὰ τρέμω.

Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μὲ κατέκλυσε δι' ἀσπασμῶν καὶ μοῦ ἀπήντησε συγκεκνημένη :

— ὦ, νὰ ἤξευρες . . . εἶμαι πολὺ δυστυχὴς . . .

— Ἐσὺ δυστυχὴς ; εἶνε δυνατόν :

— Ναί· ἔχασα τὸ δακτυλίδι τῆς γιαγιάς, ξεύρεις, ἐκεῖνο μὲ τὸ μεγάλο διαμάντι ποῦ φοροῦσα ἐδῶ στὸ μικρὸ μου δάκτυλο . . .

— Αὐτὸ εἶνε ὄλο ; Καὶ μὲ κατατρόμαξες !

— Ἄχ, δὲν ξεύρεις τί λατρεῖαν ποῦ τοῦ εἶχαμε ὄλοι στὸ σπίτι, καὶ πρὸ πάντων ὁ πατέρας. Ἦτο τὸ μόνον του οἰκογενειακὸν κειμήλιον. Ἡ γιαγιά τοῦ τὸ εἶχε δώσει, πρὶν πεθάνῃ. Καὶ τὸ ἀγαποῦσε πολύ, καὶ ἔλεγε πῶς ὅποιος τὸ φορεῖ, τοῦ φέρει εὐτυχίαν. Καὶ τώρα τί νὰ τοῦ εἰπῶ :

— Καὶ πῶς τὸ ἔχασες ; τὴν ἠρώτησα.

— Ἄχ ! εἶνε μία θλιβερὰ ἱστορία . . .

— Τὴν ὁποίαν δὲν θέλεις νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς . . . τὸ βλέπω . . . ἐγὼ πλέον ἔπαυσα νὰ εἶμαι ἡ μόνη ἀδελφικὴ σου φίλη.

— Σιώπα, μοῦ λέγει. Μοῦ τὸ εἶπες πολλὰς φορές αὐτό, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν τὸ πιστεύεις. Ἄκουσε λοιπόν.

Ἐπλησίασε περισσότερον, ἐπῆρε τὰ δύο μου χεῖρια μέσα εἰς τὰ ἰδικά της, τὰ ὁποῖα ἔτρεμον ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ μὲ φωνὴν, τὴν ὁποίαν ἐχρωμάτιζε ἀληθινὸς πόνος τῆς ψυχῆς, μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ τρομερὸν μυστικόν της . . .

• •

— «Μιὰ ἡμέρα, τὸν περασμένο Ἰούλιο, ἐνῶ ἐρχόμουν νὰ σέ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΝ ΜΟΝΑΧΩ, ΠΕΡΙΦΑΝΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ Ν. ΓΥΖΗ

εὔρω, ἑσταμάτησα ἔξαφνα σ' ἓνα μικρὸ δρομίσκο, ποῦ ἤκουσα στεναγμούς καὶ κλάματα ἀπὸ ἓνα πτωχικὸ σπιτάκι. Δὲν ἐκρατήθηκα· κάτι τι μ' ἔσπρωχνε νὰ πλησιάσω. Ἡ πόρτα ἦτο μισοανοικτὴ. Ἐμβήκα, χωρὶς κἀν νὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν. Ἦταν μιὰ δυστυχισμένη οἰκογένεια ἐφέδρου, μιὰ μητέρα μὲ δύο παιδάκια. Ἦταν καὶ τὰ δύο κρεββατωμένα, ἄρρωστα, μὲ πυρετό. Ἡ μητέρα ἦταν ἄν τρελή. Εἰς τὸ ὠχρὸ πρόσωπό της ἐφαίνετο ζωγραφισμένη ἡ δυστυχία, ἡ ἀπελπισία. Καὶ γύρω-γύρω οἱ ξεθωριασμένοι τοῖχοι καὶ τὰ πτωχικὰ ἐπιπλα ἐμαρτύρουν καὶ αὐτὰ τὴν πείναν καὶ τὴν ἀθλιότητα τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν πλασμάτων. Μοῦ ἐρράγισε τὴν καρδιά ἡ τύχη των. Ὁ πατὴρ των, νέος ἐργατικὸς, ἔλειπε εἰς τὸν πόλεμον ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνας. Ἡ μητέρα των εἰργάζετο νύχτα-μέρα διὰ νὰ οἰκονομῇ ὀλίγο ξηρὸ ψωμί. Ἀλλ' οἱ κόποι καὶ αἱ στερήσεις τὴν ἐξήντησαν, καὶ δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ ἐργασθῇ. Ἐπούλησε ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε. Ἀλλὰ ἔπειτα, ὡς νὰ μὴ ἔφθανεν ἡ πείνα, ἦλθε καὶ ἡ ἀρρώστεια στὸ πτωχικὸ της καλύβι! Τί νὰ κάμη! Ἐφώναζε τὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος ἔγραψε μιὰ συνταγὴ καὶ τῆς εἶπε νὰ τοὺς δίδῃ καὶ ζουμί δυνατό. Καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρη αὐτὴ τὰ φάρμακα; Ποῦ νὰ τρεῖξῃ; Ποῖος νὰ τὴν λυπηθῇ: "Ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγε, ἦψε τῆς πόρτες κλειστές. Καὶ ἔπειτα ποῖος νὰ τὴν συλλογισθῇ μέσα σὲ τόση δυστυχία ποῦ ἐπλάκωσε τὸν μικρὸν κόσμον; Μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτὰ ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ μητέρα καὶ τὰ μάτια μου ἐβούρκωναν, ἡ ἀναπνοή μου ἐπιάνετο καὶ ἓνας πόνος, ποῦ ἕως ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει, μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Εἶχα ὀλίγα χρήματα μαζί μου. Τὴν παρακάλεσα νὰ τὰ δεχθῇ καὶ τῆς ὑπεσχέθην πῶς θὰ φροντίσω διὰ τὰ δύο ἀγαπητά της. Ἐκλαίεν ἡ καυμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ἡ ὁποῖα ἐφώτισε μίαν στιγμὴν τὴν ζοφερὰν της μορφήν. Ἄχ! νὰ ἤξευρες τί οὐράνιο πρᾶγμα εἶνε ἡ εὐεργεσία! . . .

Ἡ Σοφία διεκόπη μίαν στιγμὴν. Τὴν ἐπνιγεν ἡ συκίνησις καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπλημμύριζον. Μετ' ὀλίγον, ἀπομάσσουσα τὸ πρόσωπόν της, ἐξηκολούθησε:

— «Μοῦ ἐρριζώθη μέσα μου ἡ ἰδέα νὰ σώσω τὰ ἄμοιρα ἐκεῖνα ὄντα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν. Τὴν ἐπεσκέφθην τὴν ἐπαύριον καὶ ἀφῆκα ὅλας τὰς μικρὰς μου οἰκονομίας. Ἡ ταλαίπωρη μητέρα ἠγόραζε τώρα πλέον φάρμακα καὶ καλὴν τροφήν διὰ τὰ μικρά της, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν βαθμηδὸν νὰ ἀναλαμβάνουν. Ἐπήγγαινα τακτικὰ καὶ τὰ ἔβλεπα. Ἀλλὰ τὰ χρήματα μοῦ εἶχαν τελειώσει. Ἐκαμα κακὰ ποῦ δὲν τὸ εἶπα τοῦ πατέρα· θὰ μοῦ ἔδινε, εἶμαι βεβαία. Μόνον εἰς τὴν μαμὰ εἶπα κάτι τι. Ἐπειτα ἐσκέφθην

πῶς εἶχα τόσα πράγματα περιττά, μὲ τὰ ὅποια θὰ ἠμποροῦσα νὰ συντηρήσω ὀλίγον ἀκόμη τὴν δυστυχῆ αὐτὴν οἰκογένειαν. .»

— Ἄ! μὰ εἰς εἰσαι ἕνας ἄγγελος! τὴν διέκοψα συγκεκινημένη.

— «Ξεύρεις; μὲ ἔτυπεν ἡ συνείδησις ὅταν ἐσυλλογιζόμην πῶς ἐγὼ εἶχα τόσα πράγματα ἄχρηστα, καὶ ἐκεῖνα τὰ δυστυχισμένα πλάσματα ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν πείναν. Τὰ ἐπώλησα λοιπὸν καὶ μὲ τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἀνεκουφίσθησαν τὰ καυμένα ἀρκετὰς ἡμέρας.

— Καὶ νὰ μὴ μοῦ εἶπῃς τίποτε τόσον καιρὸν! τῆς παρεπονέθην.

— «Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, ἀλήθεια! ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο πῶς ὅ,τι ἔκαμνα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξεύρη ἄλλος, παρὰ ὁ Θεὸς μόνον!

— Λοιπὸν; τὴν ἐρώτητα ἀνυπόμονος νὰ μάθω τὸ τέλος τῆς μικρᾶς αὐτῆς τραγωδίας.

— «Ὅταν ἀνέλαβαν τὰ μικρά, ἔπεσεν ἄρρωστη ἡ μητέρα των ἡ ἄμοιρη. Τί νὰ κάμω; Νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ἀποθάνῃ; Καὶ τὰ παιδάκια τῆς ἔπειτα; Τότε μοῦ ἤλθε μία ἰδέα: Νὰ ἐργασθῶ ἐγὼ, ἀφοῦ ἐκείνη δὲν ἠμποροῦσε. Καὶ πράγματι, ἐκλείουμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐκεντοῦσα ἡ ἔπλεκα κάλτσαις, καὶ μὲ τὰ μικρά μου αὐτὰ ἐργόχειρα ἐξοικονομοῦσα πολὺ λίγα πράγματα ὅμως, τὰ ὅποια οὔτε διὰ τὸ ψωμί τῶν μικρῶν δὲν ἐφθάναν. . . .

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἤρχεσο νὰ μὲ βλέπῃς;

— «Δὲν εἶχα δίκαιον; Τότε συνέλαβα ἐν ἄλλο σχέδιον. Ξεύρεις ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα χιώτικα κουλουράκια, εἰς τὰ ὅποια ἐπιτηδεύομαι καμμιά φορὰ. Αὐτὰ τὰ ἀκριβοπληρόνουν, ἐνῶ δὲν κοστίζουν πολὺ. Ἐσυλλογίσθην πῶς ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ζυμῶνω ἀπ' αὐτὰ δύο-τρεῖς ὀκάδες τὴν ἡμέρα καὶ νὰ τὰ πουλῶ, θὰ μοῦ ἄφιναν ἕνα κέρδος ἀρκετόν, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προφθάνω τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας ἐκείνης. Τὸ εἶπα αὐτὸ εἰς τὴν μαμὰ καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν. Ἐπειτα ἐπῆγα σὲ μερικὰ φιλικὰ μας σπίτια καὶ παρεκάλεσα νὰ ἀγοράζουν δῆθεν ἀπὸ μίαν πτωχὴν κυρίαν τὰ κουλουράκια, πῶς τάχα αὐτὴ τὰ κατασκευάζει. Καὶ ἔτσι ἔγινε. Τὰ ἠτοίμαζα ἐγὼ φρέσκα-φρέσκα καὶ τὰ ἔσταλλα μὲ τὸ μεγαλύτερο παιδάκι τῆς φτωχῆς ἐκείνης, ἕνα ἐξυπνο, ὡς δέκα χρόνων.

— Καλὲ τί λές, Σοφία; τὴν διέκοψα ἐκπληκτος καὶ ἐμπλεως θαυμασμοῦ διὰ τὴν γενναίαν τῆς πράξιν. Κατῶρθωνες ἐσὺ μὲ αὐτὰ τὰ κονδυλένια χερὰκια νὰ κάμνης τέτοια κοπιαστικὴ ἐργασία;

— «Ναί, ἡ ἰδέα τῆς εὐεργεσίας μοῦ ἔδιδε μίαν δύναμιν ἄγνωστον. Δὲν μοῦ ἔκαμνε καθόλου κόπο. Ἀλλὰ χθές, ἐκεῖ ποῦ ἐζύμωννα, ἐλησμόνησα νὰ βγάλω τὸ δακτυλίδι, καὶ μοῦ ἔπεσε τὸ διαμάντι. Τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν τὸ εἶχα ἐννοήσει. Τώρα πλέον εἶνε

ἀργά, οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τὸ εὔρω Καὶ πῶς θὰ τολμήσω νὰ τὸ εἰπῶ τοῦ πατέρα!

Καὶ ἐβούρκωσαν ἐκ νέου τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς καὶ τὰ ῥοδόχροα μάγουλά τῆς ἐπορφυρώθησαν ἀπὸ αἴσθημα λύπης καὶ στενοχωρίας.

Ἡγέρθη, τὴν ἔθλιψα εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὴν κατέκλυσα δι' ἀσπασμῶν.

— Σοφία, τῆς εἶπα, εἶσαι ἄδικος· ὁ πατέρας σου θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσῃ ὅταν μάθῃ ὅλη αὐτὴ τὴν συγκινητικὴ ἱστορία.

Ἐκείνη εἰσιώπα σύννους καὶ περίφροντις.

— Ὡστε, τὴν ἠρώτησα, καὶ ὁ ἰδικός μου ὁ Σταυρός, τὸ μικρόν μου ἐκεῖνο ἐνθύμημα ποῦ σοῦ εἶχα χαρίσει στὴν ἐορτὴν σου;...

Μὲ ἐκύτταξε μὲ μίαν γλυκύτητα ἀνέκφραστον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιάβασα τὴν ἀπάντησίν τῆς πρὶν τὴν ἐκστομίση, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε: τάχα δὲν ἐννοεῖς τί τὸν ἔκαμα;

Δὲν τὴν ἀφῆκα νὰ μοῦ δικαιολογηθῇ.

— Σὲ ἐννοῶ καὶ σε συγχωρῶ ἐγὼ πρώτη, τῆς εἶπα καὶ τὴν ἐφίλησα διὰ χιλιοστὴν φορὰν εἰς τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ ἀγγελικά τῆς μάτια.

Ἐν Σύρῳ, 10 Σεπτεμβρίου, 1897.

ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

Λ Α Ϊ Κ Α Δ Ι Σ Τ Ι Χ Α

Μ' ἀρρώστησες κ' ἀπάντησα στὴ πόρτα σου τὸ Χάρο,
καὶ τοῦπα: σύρε ἀπ' ἐδῶ, ἐγὼ θὲ νὰ τὴν πάρω!

Τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκες σὲ μοίραναν ἢ Μοῖρες,
ἐπῆρες χάρες κ' ἐμμορφιές, μόνο καρδιά δὲν πῆρες.
